

страдали отъ властѣта и разваленото духовенство. За да прикрие плановетѣ си, обнаружени още съ пристигането му въ града, тъй като съставилъ тукъ първо по рода си „братство“, което по-послѣ се обръща на чистъ революционенъ комитетъ, станалъ учителъ. Училището му било въ черковния дворъ на Клуцохорската черква. до днешната ливница на свѣщи, на изтокъ отъ олтара. До тогава въ Сливенъ имало 5 гръцки училища, подържани отъ общината и черковнитѣ приходи: четири отъ тѣхъ основни и едно класно, безъ да се смѣта откритото отъ Селимински, и частнитѣ такива, въ домоветѣ на разни даскали „учени и недоучени“. Послѣднитѣ сж били все още съ примитивната килийна метода, а гръцкитѣ се радвали на взаимната или алилодидактическа метода, въведена въ Сливенъ вѣроятно отъ Хаджи Дамянти въ 1805 г. или отъ Хаджи Кринчу въ 1810 г.

Около Селимински веднага се събрали ученици не само отъ Сливенъ, но и отъ други градове: Шуменъ, Ст-Загора, Карнобатъ, Жеравна и т. н. „Разни посѣтители идваха, пише той, при мене и тогава именно азъ пропагандирахъ за основаване на братства“. Читателтъ ще се сѣти за ролята на тия „братства“. Членоветѣ на първото по рода си Сливенско братство сж били все събудени и енергични сливенци: Хаджи Нейко, Хаджи Божилъ. Добри Желѣзковъ (видния отпослѣ родолюбецъ и основателъ на първата сукнена фабрика въ Балк. П-въ, въ Сливенъ 1834 г.), Коста и Христодуль Топракчиолу, Цаню Коньовъ, Хаджи Людцканъ, Паскаль Хаджи Кутевъ, Мавроди Коджакара, Иванчо Куртевъ и Биянъ Абаджи (той е знаелъ старобългарската писменностъ).

Това братство било основано въ края на 1825 г. Членоветѣ му се опитвали да даватъ тонъ на общественитѣ работи въ града и били заклети върху евангелието отъ попъ Исидоръ, за да пристѣпятъ къмъ „патриотическата му цѣль“. Прѣзъ 1827 г. то става истински революционенъ комитетъ (ср. Селим. I, 13—15). Всичко това се е ржководило отъ Селимински, който до тогава все продължавалъ да си бжде учителъ и лояленъ поданикъ на султана.

Училищната дѣйностъ на Селимински сжщо е била нѣщо ново за Сливена: той въвелъ прѣподаването на математиката, физиката, географията и отечествената история. Жалко е, че той не ни дава подробности по прѣподаването български езикъ и българска история въ това училище. Ако и трудоветѣ му да сж написани на гръцки, ние знаемъ, че той е владѣялъ писмено и българския, па и мжчно е да се допусне, че като надъханъ съ такива патриотични идеи, които сж били тогава чужди и на самия Априловъ, той не ще е правилъ всичко възможно, за да даде национално, патриотическо образование на своитѣ ученици. Ако и гръцки възпитаникъ, съ пълното съзнание на българинъ, Селимински е